

Нищо по-художествено, по-съвършено, по-поетично и по-замисловато отъ тоя дивенъ епиглогъ не може да се желае.

Автора развива въ призрочни символи, миналия, настоящия и зараждащия се животъ.

Колкото и тежъкъ тоя епиглогъ, поради своята двойствена символичностъ, нашитѣ артисти съумѣха да се справятъ съ всички трудности и ни дадоха задоволителна игра.

Г-жа Будевска — Ганчева, изпълняваше ролята на Ирена, — тая усопша душа, заровена въ задушливата гробница на живота, глухо стенѣща подъ веригитѣ, съ които я стѣга диаконисата—тоя фаталенъ символъ, отъ който ние всички хора не сме отърсени; тоя изразъ на нашата несвободна воля, потисната и мачкана отъ хиляди външни условия, които сж впили студениятъ си пипала въ живота ни и ни правятъ мъртви. Но най-послѣ, Ирена успѣва да се освободи отъ тая ледена сѣнка и се изкачва, горѣ на върха—обаче, колко фазиси е прѣтърпѣла нейната душа, до като се издигне надъ калния миръ! Тя е трѣбвало да прѣтърпи жестоки удари въ гробницата на живота, кждето хората прѣкарватъ своето пусто, безсмыслено битие. Тия удари сж оставили своя грозенъ печатъ, който сковава душата и прави човѣка да не зависи отъ житейската калъ. Но макаръ че тя е погазена отъ живота, тя все трѣбва да се пробуди, да възкрѣсне изъ мъртвитѣ.

Всѣка друга отъ актриситѣ, които сж въ Народния театъръ, освѣнъ Будевска, щѣше да провали тая толкова трудна роля. Г-жа Будевска не-притежава само даръ на артистка, но има и дълбоко разбиране. Тя нюансира съ широко схващане своитѣ роли. Съ стройната си фигура, съ хубавитѣ си изразителни очи, тя прѣдаде оная прѣлестна, студена неподвижностъ, която лѣха отъ Ирена, студенина, която попарва душата на зрителя. Всѣка нейна дума излизаше изъ гърдитѣ ѝ прочувствено. Когато Рубекъ ѝ казва. — „Въ тебе има скжсани струни, Ирено“, дѣйствително въ нейния изразителенъ и сладъкъ гласъ звучеше тжжно зами-